NINO DE DROMENMAKER

en de geheime werkplaats

Deel 1

Voorwoord

Aan alle nieuwsgierige avonturiers,

Sommige deuren lijken gewoon een deur. Totdat je beter kijkt. In dit verhaal ontdekt Nino een plek die al jaren op hem lijkt te wachten: de geheime werkplaats waar dromen worden geholpen.

Dit is het begin van zijn avontuur. De geheimen die hij hier vindt, lopen door naar deel 2.

Veel leesplezier!

— Vero Nd

INHOUD

Hoofdstuk 1 — Een konijn met veel vragen

Hoofdstuk 2 — Het geluid uit de kast

Hoofdstuk 3 — Het geheime deurtje

Hoofdstuk 4 — De gouden sleutel

Hoofdstuk 5 — De deur die niet bestond

Hoofdstuk 6 — De trap naar beneden

Hoofdstuk 7 — De kamer vol sterrenstof

Hoofdstuk 8 — De machine die wakker werd

Hoofdstuk 9 — Het boek dat sprak

Hoofdstuk 10 — De eerste noodoproep

Hoofdstuk 11 — Droomstof in de wind

Hoofdstuk 12 — Het lichtje met de naam

Hoofdstuk 13 — De kamer met duizend deuren

Hoofdstuk 14 — De brief voor later

Hoofdstuk 15 — De nacht zonder maan

Hoofdstuk 16 — De sleutel die terugkeerde

Hoofdstuk 17 — De eerste echte keuze

Hoofdstuk 18 — De kaart die bewoog

Hoofdstuk 1 — Een konijn met veel vragen

In het Fluisterbos klonk de wind nooit zomaar als wind. Hij streek langs de bladeren en maakte er zachte stemmetjes van. Soms leek het alsof de eikels iets tegen elkaar zeiden. Nino luisterde daar graag naar. Hij was een klein bruin konijn met lange oren, een blauwe jas met gouden knopen en een gele sjaal. Zijn bruine schoudertas bungelde tegen zijn zij.

Die ochtend was het bos nog nat van de nacht. Druppels hingen aan de varens. Bij elke stap plopte er eentje op Nino’s neus. “Goedemorgen,” zei hij tegen de druppel. Toen hij geen antwoord kreeg, veegde hij hem weg. “Je hoeft niet verlegen te zijn. Ik ben dat soms ook.”

Zijn huis lag onder de wortels van een oude eik. De voordeur was klein en rond, met een koperen belletje dat bijna nooit rinkelde. Binnen rook het naar hout, kaneel en een beetje naar natte wol. De vloer liep schuin omhoog bij de keuken. Nino had daar een plat steentje neergelegd, zodat zijn knikkers niet steeds naar de tafel rolden.

Hij hing zijn jas aan de haak en schudde zijn lange oren uit. Eén druppel vloog op de vensterbank, precies in het potje met madeliefjes. “Nu hebben jullie ook een slokje,” zei Nino. De bloemen knikten niet, maar dat kwam vast doordat hun stelen zo dun waren. Nino vond dat een prima reden.

Naast de keuken stond de kast met zijn verzamelingen. De deurtjes waren laag en beschilderd met kleine groene blaadjes. Achter elk deurtje lag iets anders: knopen, schelpen, steentjes en kaartjes met Nino’s nette

kriebelletters. Hij wist van bijna alles waar hij het had gevonden. Bijna, want een paar spullen waren zo oud dat zelfs zijn geheugen er een beetje stoffig van werd.

Op een plank stonden drie dennenappels. Ze leken op egeltjes die een dutje deden. Nino had ze Prik, Prak en Professor Prik genoemd. De professor had een piepklein hoedje van papier. Dat was er gisteren afgevallen. Nino zette het terug. “Zo. Een professor hoort zijn hoofd erbij te houden.”

In een glazen pot bewaarde hij geluiden. Tenminste, dat dacht hij. Er zat een droog blad in, een druppel die tegen het glas tikte als de pot werd bewogen, en een klein stukje fluittoon. De kurk sloot niet helemaal goed. Nino had er een draadje omheen gebonden. Het draadje zat in de knoop, wat hem geruststelde.

“Als je een geluid bewaart, moet je het dan ook een naam geven?” vroeg Nino.

Op tafel lag een dik boek met een donkergroene kaft. De gouden letters op de voorkant waren bijna weggesleten. Nino had het boek gisteren open laten liggen. Nu ritselde er een bladzijde, hoewel het raam dicht was.

“Een naam helpt,” zei het boek.

Nino keek op. “Jij bent wakker.”

“Ik was al wakker,” zei het boek. “Ik lag alleen stil.”

“Dat doe ik ook weleens,” zei Nino. “Vooral als mijn sokken zoeken.”

Het boek sloeg één bladzijde om. Er stonden geen gewone woorden op, maar lijnen die leken op heuvels en kronkelende paden. Nino boog zich erover. Tussen de lijnen verscheen een maan boven een bos. Een rij

piepkleine lichtjes liep door de bomen, tot aan een brug die nergens op uitkwam.

“Is dat een droom?” vroeg hij.

“Misschien,” zei het boek.

“Dat is niet erg precies.”

“Ik ben een boek, geen weegschaal.”

Nino grinnikte. Toen gleed er een klein lichtje van de bladzijde. Het zweefde boven de tafel en flakkerde als een kaarsje, maar er was geen vlam. Het lichtje was rond en helder, met een blauwe kern en een gouden rand.

“Dag, Pling,” zei Nino.

Het lichtje maakte een zacht ting-geluid. Dat had Nino zelf bedacht als naam. Het klonk precies als een klein belletje dat blij was om iemand te zien. Pling draaide een rondje boven de pot met geluiden en bleef toen stil hangen. Een dunne lichtstreep viel op het glas.

“Wil je erin?” vroeg Nino. “Daar is plek. Al zit er mogelijk een fluittoon in de weg.”

Pling flitste weg van de pot en scheen op de kastdeur. De gouden rand van het licht werd even feller. Nino draaide zich om. “Daar staat niets bijzonders,” zei hij. Toch keek hij nog eens. De blaadjes op het hout leken te bewegen, maar misschien speelde het licht met zijn ogen.

“Niet alles wat stil is, is leeg,” zei het boek.

“Dat klinkt als iets wat een boek zegt als het zelf stil wil zijn.”

Het boek zei niets. Nino trok een stoel naar de kast en ging zitten. Hij wilde zijn nieuwe platte steen een plek geven. Die lag nog in zijn tas, samen met een wortelboterham en

een touwtje dat gisteren in de knoop had gezeten. Nu zat het touwtje in twee knopen. Nino besloot dat het vast iets te vertellen had.

Hij legde de steen naast de schelpen. Daarna schoof hij een doosje opzij. Daarachter stond de hoge kast. Die was donkerder dan de lage kast en reikte bijna tot aan de dikke wortel boven het plafond. Op de deur zat een ronde houten knop. Nino had hem vaak gezien, maar zelden aangeraakt.

“Wat ligt daar ook alweer in?” vroeg hij.

“Dekens,” zei het boek.

“En een mand,” zei Nino. “Een lege mand. Ik weet het nog.” Hij veegde met zijn mouw over de knop. Er bleef geen stof aan hangen. Toch voelde het hout koud onder zijn poot.

Pling dreef naar de hoge kast. Het lichtje maakte geen geluid meer. Nino hoorde alleen de wind boven de wortels, het zachte tikken van de regen en zijn eigen adem. Hij legde zijn oor tegen de deur. Eerst hoorde hij niets. Toen rook hij iets vreemds: geen kaneel of hout, maar de frisse geur van een plek na een regenbui.

Nino trok zijn hoofd terug. “Er zit vast een natte deken in,” fluisterde hij. “Dat is een heel gewone geur.” Hij zei het alsof hij zichzelf wilde overtuigen. Pling scheen op zijn gele sjaal. Het licht trilde, heel even maar.

Toen klonk er een tik uit de kast.

Nino verstijfde. Zijn lange oren gingen recht overeind. De dennenappels bleven netjes op hun plank, maar Professor Prik leek plotseling minder slaperig. Het boek sloeg vanzelf dicht.

Tik.

Nino hield zijn adem in. Pling zweefde vlak voor de houten deur. Uit de kast kwam nog één zacht tikje, alsof iets aan de andere kant voorzichtig wilde weten of Nino thuis was.

Hoofdstuk 2 — Het geluid uit de kast

De plank schoof terug met een krak. Nino zette zijn schouder ertegen. De wind beukte tegen het huis en de kast rammelde mee. Het metalen doosje klemde hij onder zijn arm. In zijn andere poot hield hij de kaart vast. ‘Blijf open,’ hijgde hij. ‘Ik heb je net gevonden. Je kunt nu niet alweer verdwijnen.’

De plank gaf geen krimp. Toen klonk het tikken opnieuw. Tik… tik-tik… tik. Het kwam uit de donkere ruimte achter de plank. Of toch uit het doosje? Nino hield het vlak bij zijn oor. Het was koud tegen zijn wang. ‘Ben jij het?’ vroeg hij. Het doosje tikte één keer, heel zacht.

Nino schoof de kaart in zijn bruine schoudertas en zette het doosje op de vloer. Daarna duwde hij met zijn rug tegen de plank. Die bleef open, maar niet ver genoeg om zijn kop ertussen te steken. ‘Ik heb meer poten nodig,’ mompelde hij. ‘Of een heel lange wortel. Die heb ik helaas niet in mijn tas.’

Er gleed een blauwe glans langs zijn snorharen. Nino keek op. Uit de kier bij de plank zweefde een klein lichtje. Het flikkerde als een vlammetje, maar er kwam geen warmte vanaf. Het maakte een helder ping-geluid. ‘Pling!’ zei Nino. ‘Dat past wel bij je.’ Het lichtje dook omlaag en scheen op het doosje.

De metalen deksel glom. Het teken erop leek nu niet meer op een maan met een hap eruit. De hap leek wel een smal deurtje. Nino tikte er met één nagel tegenaan. Tik… tik-tik… tik. Hetzelfde ritme. ‘Dus jij maakt het geluid,’ zei hij.

‘Maar wie fluisterde mijn naam?’ Pling schoot naar de donkere kier en bleef daar hangen.

Nino slikte. De kast rook naar nat hout en oude stof. Toch rook de ruimte achter de plank ook een beetje naar regen op warme stenen. Hij hurkte neer en luisterde. De donder rolde boven het dak. Daaronder hoorde hij het zachte tikken. Nu leek het verder weg. Alsof iemand met een vingertop tegen een muur tikte.

‘Ik moet het beter horen.’ Nino zette het doosje op een stapel stevige boeken die in de kast lagen. Het bovenste boek was dik en groen, met een koperen slotje. Zodra Nino het aanraakte, sprong het slotje open. De bladzijden ritselden vanzelf. ‘Eindelijk,’ bromde het boek. ‘Ik dacht al dat niemand meer luisterde.’

Nino liet het boek bijna vallen. ‘Jij praat!’ ‘Dat doe ik al jaren,’ zei het boek. ‘Maar meestal praten mensen liever tegen de kast.’ Pling scheen op de open bladzijde. Daar stond een tekening van een oor, een maan en drie kleine strepen. ‘Weet jij waar het tikken vandaan komt?’ vroeg Nino.

‘Ik weet veel,’ zei het boek. ‘Maar ik weet niet alles.’ Het sloeg een paar bladzijden om. ‘Gelukkig maar,’ zei Nino. ‘Anders zou je nogal opschepperig worden.’ Het boek maakte een geluid dat op een kuch leek. ‘Luister eerst naar het ritme. Niet naar de donder. Die is luid, maar zegt weinig.’

Nino legde zijn poten op zijn knieën en sloot zijn ogen. Pling zweefde bij zijn oor. Eerst hoorde hij de regen, snel en dun. Toen de wind, die langs de luiken gierde. Verderop kraakte een balk. En daaronder: tik… tik-tik… tik. Nino telde mee op zijn tenen. Eén, twee-drie, vier. Dan begon het weer.